

1) Ἀλιτήριος Κεφαλλ. 2) Πλεονέκτης Κεφαλλ.
3) Ἀσθενικός τὸ σῶμα, καχεκτικός Βιθυν. Ἦπ. Θράκ.
Αἰν.) Κεφαλλ. : Γνωμ. Παντρέυει ὁ ἄλλοιός ἀπὸ δαῦτον,
παίρνει τὴν ἄλλοιαν ἀπὸ δαῦτην καὶ ἄλλοιᾶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ
τοῦ θὰ κάνουν (ἐπὶ κακοῦ γάμου) Ἦπ.

Ἦ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλλοίμονος καὶ ὡς ἐπών. Πελοπν.
Μεσσ.)

ἄλλοιῶν ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ινός.

1) Ὁ κατὰ τὴν δοξασίαν τοῦ λαοῦ ὑπὸ τοῦ διαβόλου
ποβαλλόμενος εἰς τὴν λεχῶνα, ὅστις διὰ τοῦτο εἶναι
ελαττωματικός κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν, δηλαδή
καχεκτικός, βλακώδης, ἐπὶ παιδίον. Πβ. ἄλλαξιμί,
ἄλλαχτός Β 2, ἄλλότριος 3 β. 2) Ζωηρός, ἄτακτος.

ἄλλοιξινος ἐπιφών. Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἄλλοί, δι' ὃ ἰδ. ἄλλοίμονο, καὶ τοῦ
ἐπιθ. ξινός.

Ἦ λ. δηλωτικὴ κατάρας εἶναι εὐχρηστος μόνον ἐν
ἀντιλαβῇ καὶ λέγεται ἐπιφωνηματικῶς ὡς ἀπάντησις εἰς
τὸν λέγοντα ἄλλοί!

ἄλλοιωτεύω ἀμάρτ. ἄλλοιουτεύου Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἄμφ. Ἀρτοτ.) Μετοχ. ἄλλοιωτεμένος Λεξ. Βλαστ. (λ.
ἄλλιωτεμένος).

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἄλλοιωτός.

Ἀλλοιοῦμαι, μεταβάλλομαι ἐνθ' ἄν. : Ἀλλοιώτιψ' οὐ
κιρός - ἡ μέρα - τοῦ χρώμα - οὐ ἄνθρουπους Ἀρτοτ. Ἀλλοιώ-
τιψιν αὐτὸς οὐ κόσμους (μετεβλήθησαν οἱ χαρακτῆρες τῶν
ἀνθρώπων) Αἰτωλ. Οὐ κακὸς οὐ ἄνθρουπους δὲν ἄλλοιουτεύ'
ποῦτε αὐτόθ. Ἀλλοιουτιμένους ἦρθι αὐτὸς αὐτόθ.

ἄλλοκαλύτερος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄλλουκαλύτιρους Θεσσ.
Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ συγκριτικοῦ
ἐπιθ. καλύτερος. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ ἄλλομεγα-
λύτερος, ἄλλομικρότερος, ἄλλοχειρότερος.

Πλέον καλύτερος : Εἶνι οὐ ἄλλουκαλύτιρους ἄνθρουπους
ποῦ γνώρ'σα Λεπεν. Σήμερα εἶνι ἡ ἄλλουκαλύτιρη μέρα
αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἐνας φέρνει χίλια φλουριά καὶ ἄλλους πιδασόμα
καὶ ὁ πρὸ ἄλλουκαλύτιρους φέρνει μιὰ ἀρριβῶνα
Θεσσ.

ἄλλοκάνενας ἄντων. ἀόριστος Κύπρ. Θηλ. ἄλλο-
κάμμια Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἀορίστων ἄντων. ἄλλος καὶ κἀνένας.

Εἰς προσέτι, εἰς ἀκόμη : Ἀς ἔρτη ἄλλοκάνενας νὰ σηκώ-
σομεν τὸ γομάριν. Θὰ πάω ἄλλοκάμμιαν φοράν.

ἄλλόκοπος ἐπίθ. Νίσυρ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. κοπή.

Ὁ ἄλλης κοπῆς ὢν, παράκοπος, κίβδηλος, εὐτελής,
ἐπὶ ὑφάσματος : Ἀλλόκοπον πρᾶμαν εἶναι (εὐτελής, εὐθηρόν).
Συνών. ψεύτικος.

ἄλλοκοσμίτης ὁ, ἀμάρτ. ἄλλοκοσμίτες Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος
διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ὁ ἐξ ἄλλου κόσμου καταγόμενος, ἄλλοδαπός. Συνών.
ἄλλότριος 1, ἐξωμερίτης, ξενομερίτης, ξενοχωρίτης,
ξένος. Πβ. ἄλλοχωριανός.

ἄλλόκοτα ἐπίρρ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλόκοτος.

Κατὰ τρόπον παράδοξον, ἀσυνήθη.

ἄλλόκοτος ἐπίθ. λόγ. σὺνηθ. ἄλλόκουντους βόρ.
ιδιώμ. ἄλλέκατους Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄλλόκοτος.

1) Παράδοξος, ἀσυνήθης, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων
σὺνηθ. : Ἀλλόκοτος ἄνθρωπος. Ἀλλόκοτη γυναῖκα. Ἀλλό-
κοτα πράγματα. Συνών. ἄλλοτινός 1 γ, ἄλλόφυλος 2 δ,
παράξενος, περίεργος. 2) Ὁ ἔχων μέγα μὲν,
ἀλλ' ἄχαρι σῶμα Λέσβ. Πβ. ἀγλαδάρα, ἀλόγα 2,
ἀλογάρα. 3) Ὁ κακὸς τρόπος ἔχων, κακότροπος Ἦπ.

ἄλλοκρατῶ Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ρ. κρατῶ.

Μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον, ἀποδημῶ : Πῆραν τὰ μά-
τια τους καὶ ἄλλοκράτησαν. Συνών. ξενιτεύω.

ἄλλο-λίγο ἐπίρρ. Κρήτ. ἄλλολίγο Κρήτ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ἐπιθ. λίγος.

Παρ' ὀλίγον, σχεδόν : Ἀλλολίγο νὰ πέσω - νὰ σκοτωθῶ.

ἄλ-λομαι Κύπρ. ἔλ-λομαι Κύπρ. γέλ-λομαι Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἄλλομαι.

Πάλλομαι, σὺνήθως ἐπὶ τοῦ παλμοῦ τῶν ὀφθαλμῶν
καὶ τῶν ἀναπάλσεων τοῦ κρέατος νεοσφαγοῦς ζώου :
Ἀλ-λεται τ' ἄμ-μάτιν μου τῷ 'εν-νὰ δῶ ξένον (πβ. μεταγν.
παρὰ Θεοκρίτ. 3,37 «ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός,
ἀρά γ' ἰδῆσῶ | αὐτάν ;») Ἀε τὸ κρεῖας εἶντα λοῆς ἔλ-λεται!
(ἄε = ἰδέ).

ἄλλομεγαλύτερος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄλλουμγαλύτιρους
Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ συγκριτικοῦ
ἐπιθ. μεγαλύτερος. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ ἄλλοκα-
λύτερος, ἄλλομικρότερος, ἄλλοχειρότερος.

Πλέον μεγαλύτερος : Ἐκονψι τὸν ἄλλουμγαλύτιρου
δέδρον. Εἶνι τοῦ ἄλλουμγαλύτιρου σπίτ'. Ἀντίθ. ἄλλομι-
κρότερος.

ἄλλομερξά ἡ, Θήρ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. μερξά.

Ὑποχώρησις ἐκ τῆς ὁδοῦ πρὸς διάβασιν ἄλλου :
Φρ. Κάνω ἄλλομερξά (ὑποχωρῶ).

ἄλλομιαν ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σα-
ράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄλλομία Πόντ.(Ὁφ.) ἄλλαμιά
Καππ. (Τελμ.) ἀλλάγμα Καππ. (Φλογ.) ἀλλαγμα Καππ.
(Ποτάμ. Σινασσ.) ἀλλημιάς Καππ. (Οὐλαγ. Σιλ.) ἀλλα-
μιάς Καππ. (Σινασσ.) ἀλλαγιμιάς Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.)
ἀλλαγτιμιάς Καππ. (Σιλ.) ἀλλαγιμιάς Καππ. (Σινασσ.) ἀλλαί-
γνας Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ θηλ. ἀριθμ.
μίαν.

